

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Ombres al PP
La constitució del nou partit Vox i les dissidències internes dels sectors més dretans porten el fantasma de la fragmentació al si del Partit Popular.

10
anys

Formigó al túnel
El formigó ja omple el túnel del Carmel, però encara hi ha petits moviments de terres. Els veïns del Clot no volen que el TAV els passi per sota.

20
anys

Rafael Vera, a la presó
Garzón envia l'exsecretari d'Estat per a la Seguretat Rafael Vera a la presó. L'acusa de malversar fons reservats i d'encobrir els GAL.

Daixonses i
dallonses

Ramon
Solsona

Mestre Veny

Són mestres les persones que excel·leixen en una activitat, com és el cas de Joan Veny, que ha dedicat la vida a estudiar el català en totes les seves varietats. Per això li han concedit el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, un honor mutu, perquè l'obra de Joan Veny honora la llengua. *L'Atles Lingüístic del Domini Català (ALDC)*, que dirigeix juntament amb Lúcia Pons, és una obra gegantina, un tresor que cartografia l'entramat dels nostres parlars. Rectifico: no solament hi ha dedicat la vida, Joan Veny continua redactant els volums grans de l'ALDC –en falten tres– i aquesta meravella didàctica que és la versió simplificada, el *Petit Atlas Lingüístic*, acolorit per facilitar comprensió lectora i amb uns comentaris lingüístics del mateix doctor

Mestre humil, mestre de mestres que ha format un gruix importantíssim de deixebles

Veny que són una lliçó a cada pàgina. Mestre també en el sentit del mestre i la mestra d'escola que s'esforcen per instruir i educar amb amor a l'ofici. Fa uns dies, arran de la concessió del Premi d'Honor, vaig tenir l'honor de compartir micròfons –la redundància és volguda– amb Joan Veny a Catalunya Ràdio. Va ser una estona deliciosa, intensa, amb una allau de trucades d'oients que aportaven les variants del concepte *rosella* arreu del domini català. En un moment donat, l'il·lustre filòleg mallorquí va explicar que ara es dedica més a la investigació perquè no ha de fer classes, i aleshores va fer una confessió molt reveladora, va dir que compartia amb l'enyorat Joan Solà un rar-rau interior –feia rodar la mà a l'estómac– abans d'entrar a classe. Pot semblar que els grans savis no necessiten preparar-se les classes, però no és així, Veny va explicar que repassava, estudiava, es posava al dia i treballava a fons per oferir als alumnes la millor informació.

Mestre Veny en majúscules i mestre humil, mestre de mestres que ha format un gruix importantíssim de deixebles. També ells són –som– la seva obra. Moltes de *gracis*, mestre!

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ara torno

Cansament

Pep
Riera

Tot cansa. Aquesta és la filosofia de vida que solia proclamar el pare d'un amic després d'haver viscut molt i haver vist moltes coses. Sempre he pensat que té raó, i és probable que aquí ja n'hagi parlat, i que això també cansi. Però afegir-hi que unes coses cansen més que altres no és contradir-lo, sinó simplement matisar-lo. Aquesta setmana ho ve vist molt clar. Com que és una qüestió molt àmplia, la centraré en el món de la política catalana. Al marge d'aquest cert cansament genèric i general sobre la manera de fer política que deu ser força compartit, llavors cadascú tenim els nostres cansaments particulars.

A mi, per exemple, em cansen de manera equitativa, al marge de tenir-hi més

o menys afinitat ideològica, la dialèctica bèl·lica, agressiva i maleducada de l'Àlicia Sánchez-Camacho amanida amb el somriure de hiena de l'Enric Millo; la superioritat moral combinada amb la falta de realisme d'en Joan Herrera, compartida amb els seus antecessors i els que siguin els seus successors; la vellíssima retòrica florentina i la desorientació d'en Miquel Iceta i els líders socialistes anteriors i successius; la verborrea de tertulià de l'Albert Rivera farcida de demagògia i menyspreu a falta de contingut, i fins i tot em cansa la reincidència d'ERC a desorientar-se estratègicament quan totes li comencen a pondre. I dels nois de la CUP potser em cansa que encara no em cansin, o jo què sé. Tot això em cansa, però

ANTHONY GARNER

entenc que forma part del joc polític, encara que no m'agrada, i també em cansa, que el joc polític sigui com és. Però hi ha una cosa que em cansa més que totes aquestes. Sí, ho han endevinat, és la llauna inacabable de CiU i la relació amb en Duran i Lleida. Sentir-lo a ell parlar del tema és una cosa que provoca un cansament infinit. Però encara va ser pitjor sentir l'altre dia en Josep Rull justificant el manteniment d'aquesta relació enfadada. Diu en Duran que ell no s'ha mogut ideològicament i, implícitament, critica els que han

evolucionat cap a on s'ha mogut la societat. Duran s'ha considerat sempre el centre del món i ara l'eix d'aquest món s'ha mogut cap a una altra centralitat. Jo li podria dir que m'he mogut tan poc com ell i que ara m'he trobat que és el món el que m'ha situat al centre de la majoria. I com jo, molts altres, que li diem una cosa: igual com el senyor Duran ha aprofitat la centralitat, quan l'ha tingut, per benefici propi, els que la tenim ara la utilitzarem només perquè hi guanyi el país. I que, d'això, sí que no ens en cansarem.